

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM , Gyldendal, 1971), s. 203. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952569583040/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

hvis lysegrønne Ranker smile dobbelt venligen mellem de mørkere Frugttræer og de ranke Poppeler, hvoraf der hist og her sees adskillige Grupper. Meierier, Landhuuse, og Lysthegne vrimle overalt. Giennem alt dette bølgder sig den skjønnne Mayns med Skove halvbebrandste Barm, derved skjønnere at den ikke blotter sig for Øiet overalt. Ogsaa den livløse Naturs Gratier ere bju-færdige. Det Hele er Musik for Øiet, hvori Poppelhegnene, efter *Sparzets* Udtryk, ere ligesaa mange Choraler. Byen selv har netop det Omfang, som Synet forlanger: stor nok, for at opvække Idee om sin Vigtighed, og lille nok, for ikke at borttage formegnet af Egnen, hvori den ligger. Dens mange smaae Spire hæve de tre store, især Hovedkirkens, hvis uhyre Masse pyramidierer Prospecten.

Man kan ellers let ved at reise giennem Tydskland faae sin Bekomst af Kirke-Taarne; thi deels have Stæderne i Almindelighed en uforsvarlig Mængde, deels har fast hver Landsbye et temmeligt høit Spiir, ofte to – saa at Øiet tilsidst bliver lige saa keed af disse i sig selv uskionne Masser, som af de Pymontiske Bakker, naar man har seet dem i tre Uger, eller af det Pymontiske Skuespil, naar man har seet det een eeneste Gang. Imidlertid gjøre disse gothiske Monumenter paa mange Stæder en saa fortræffelig Virkning – ikke at tale om den kiære Afvexling – at jeg ingenlunde gad seet dem alle nedrevne. De opvække levende Forestillinger om gamle Tider, gamle Helte, og gammel Styrke, og faae derved noget romantisk høitideligt, som Behaget ved den smagfuldeste Bygning neppe opveier. Frankfurt, hvor de Tydske Keisere krones, bør have slige Spiire – eller de tydske Keisere bør ikke krones der længer.

Inden i er Staden mindre anseelig; Gaderne for det meeste trange og mørke, Huusene lidet bedre end de i Hamburg. Kun Hovedgaden, hvori de store Vertshuuse, ligesaa mange Pal-ladser, ligge, gjør en Undtagelse. Den er bred, lys og prægtig. Her toge vi ind i det saa kaldte „*Røde Huus*“, det største Herberge, jeg hidindtil havde seet, og overalt eet af de betydeligste i Europa. [...]

Frankfurt am Mayn, d. 23. Julius. (Nat.)

Her sidder jeg og leder omsonst i Aviserne efter det, jeg ikke fandt paa Posthuset: Efterretninger fra Eder. Ak! selv Efterret-